

LU

FT

GU

IT

AR

Et scenarie af Palle Schmidt
Skrivet til Fastaval 2004

*I'd a dream that we were rock stars
And that flash bulbs popped the air
And girls fainted, every time we shook our hair.
We were songbirds, we were greek gods
We were singled out by fate
We were quoted out of context - it was great.*

Prefab Sprout, "Electric Guitars"

Intro (0.01)

"Luftguitar" er historien om et up-and-coming Københavnsk rockbands storhed og fald. Faldet kan enten være på et personligt, moralsk plan eller på et kommercielt plan.

Bandet starter på toppen. Deres anmelderroste debut album har strøget sig direkte ind på hitlisterne, statuetterne fra Danish Music Awards funkler fra en hylde i øvelokalet. Underbelly er på forsiden af næste nummer af Gaffa. Deres store tour starter på mandag og deres næste plade er ved at blive mikset færdigt. Alt tegner lyst og lovende.

Touren præsenterer bandet for læssevis af muligheder for at skeje ud og skabe sig åndssvagt. Spillerne vil efter al sandsynlighed bruge deres forestillinger om rockstjerner som pejlemærke. Fristelserne er mange, og hver gang de handler i strid med almindelig god opførsel, giver det det adgang til det forjættede land; Forsiden af formiddagsbladene.

Den endelige prøve kommer, da produceren som en anden Lucifer vil forsøge at få spilpersonerne til ofre en af deres egne, i forsøget på at skabe en skandale som salget af den næste plade kan lukrere på. De må vælge, om de vil sælge totalt ud for succes, eller de vil vinke farvel til det søde liv og forsøge at genvinde deres selvrespekt.

Det Ganske Lille Band (0.02)

Theis er frontmanden i Underbelly og primus motor. Hans engagement er dog udelukkende selvisk. Det er ham der har fået pladekontrakten hevet hjem, men det er også hans skyld at Underbelly ikke har en manager selv, og faktisk er i lommen på Mono Records. Bør spilles af en karismatisk ledertype, men også en der i stand til at spille selvfed og ligeglad. Forfængelig, selvhøjtidelig og fake følsom.

Bassisten Sune er talentet og rygmarven i bandet. Han har skrevet alle sangene og nyder stor respekt blandt andre musikere. Desværre har Sune stort set ingen tro på sig selv og ingen viljestyrke. Han er nørden, for hvem musikken faktisk betyder noget. Talentfuld, selvudslettende og behagesyg.

Guitaristen Kåre er en doven perfektionist, der drømmer om det store gennembrud. Han har det hele, men det er ikke nok. Misundelig, smålig og mavesur.

Trommeslageren Janus er en hårdtpumpet smartass, der dyrker sit image mere end

hvad man normalt vil betragte som sundt. En lalleglad løgnhals, der helst skal spilles af en der er i stand til at improvisere hurtigt.

Den anden guitarist Mikkel, er tidligere punkmusiker og kan faktisk spille. Han er en mand der har solgt ud, og opfører sig som en rigtig rockstjerne. Mikkel er dybest set en intelligent, moralsk og politisk bevidst person, men han er træt af at forsøge at ændre verden, når alle folk er nogle idioter. Rebelsk, elitær og fanden-i-voldsk.

This Is How We Play It (0.03)

Analyzing humor is like dissecting a frog. Few people are interested and the frog dies of it.

E. B. White (1899 - 1985)

Lyden af ingenting

Tag ikke fejl; "Luftguitar" er satire. Men da den slags prædikater har det med at skade mere end de gavner, er der ingen grund til at snakke mere om det. Hvordan du spiller "Luftguitar", er op til din personlige stil. Personligt hævder jeg nok til den underspillede humor, hvor spillerne får lov at lægge niveauet. Men falder det dig mere naturligt at køre det på en anden måde, så for min skyld gerne.

Scenariets formål, er at give spillerne mulighed for at leve deres rockstjernefantasier ud, at få lov at spille på deres fordomme og forestillinger, at få lov til at være dumme svin for en aften.

"Luftguitar" er tomhedens instrument. Det handler ikke om musikken, men om alt det udenom. En narcissismens disciplin, uden mening ud over det at tilfredsstille sine egne behov for at se cool ud. Af samme grund spiller selve musikken en tilbagetrukket rolle i scenariet, og der bliver med vilje klippet udenom alle koncertscener.

Get in, get out

Som spillerer er det dit job at "klippe" scenariet, så alle får den bedst mulige oplevelse ud af det. Brug den gamle formel om at komme så sent ind i en scene som muligt, og så hurtigt ud igen som muligt. Lad der gerne være lidt pusterum mellem scenerne, men undgå at der bliver spildtid i spildtid.

"Luftguitar" er et ret åbent scenarie, i den forstand at spilpersonerne i vidt omfang er fuldstændigt utilregnelige. Derfor er det op til dig at improvisere over deres indfald og omgivelsernes reaktion herpå. Heldigvis foregår det i Danmark, så det skulle ikke være så svært.

Ind i mellem "spoles" der i handlingen, og du dikterer hvad spilpersonerne gør. Dette er ikke kun et middel til at styre handlingen og lægge bolde op til humoristiske situationer, men også en måde at pøde mindre aktive spillere på. Hvis dine spillere er skidegode og

LU
FT
GU
IT
AR

klarer sig fint på slap line, så lad være. Men bemærk, at springene i handlingen også gør scenariet kortere og mere dramatisk.

Oversigt

Scenariet er inddelt i tre akter. I første akt kører alting i olie. Her skal bandet introduceres og spillesteder i Odense, Vejle og Esbjerg tilbagelægges, med hvad dertil hører af byture, scoringer og festlige optrin.

På vej til Herning går det galt. Tourbussens chauffør falder død om bag rattet og kæntrer bussen i landsbyen Tøvling. På grund af en særdeles emsig landbetjent pålægges bandet at blive i området, indtil chaufførens mystiske død er blevet opklaret. Landbetjentens uforsonlighed kolliderer med de selvfede musikers manglende manerer, og resulterer i et par dage i provinshullet, der kulminerer i en tvungen koncert på byens plejehjem.

Først på selve dagen hvor bandet skal spille på Skanderborg Festivalen, får de lov at genoptage touren. Men i et møde med bagmanden fra pladeselskabet bliver rockstjerneerne stillet et ultimatum, der vil få alvorlige konsekvenser for dem.

Det Mørke Jylland™

Bemærk; Følgende er ikke et udtryk for forfatterens holdning eller fakta. Det er en beskrivelse af stemningen i dette scenarie, samt en guideline til spillederen.

Klichéen i fiktion er, at Københavnerne der forlader stenbroen for at slå sig løs i det mørke Jylland, altid render ind i øretæver fra snæversynede og primitive bonderøve. I dette scenarie er det ikke sådan. Her er det det Københavnerne der er skurkene. Jyderne skal gå til det yderste for at modsige myten. Næsten uanset hvor provokerende og urimeligt de selvfede københavnerne opfører sig, vil de blive mødt med høflighed, overbærenhed og tålmodighed grænsende til det surrealistiske.

I de større byer er der gang i den. Her er de unge ofte endnu mere smarte i tøjet end i København, selvom det er på den pæne Jack & Jones måde. Folkesjælen er en blanding af lokalpatriotisme og mindreværds komplekser. I dette scenarie synes alle, at folk fra København er spændende (hvilket de ikke nødvendigvis gør i virkeligheden).

Ude i randområderne er der masser af plads. Her lever folk deres liv i lykkelig uvidenhed om, hvad der er hipt og smart. De ser fjernsyn og går i joggingsæt og har ikke travlt. Man interesserer sig for det nære. Man har ikke noget imod at cykle fire kilometer for at komme i skole. Alle kender hinanden og man vinker til bilerne når de kører forbi.

Ellers skiller provinsen sig primært ud ved, at butikker ikke altid har åbent, og det ikke nødvendigvis er indvandrere der driver alle grillbarerne.

Del I: Glory Days

Be careful what you pretend to be because you are what you pretend to be.

Kurt Vonnegut

Sliding Through Life On Charm (1.00)

I første del af scenariet, synes alle at de fem rockstjerner er hamrende seje. Folk kigger misundeligt, griner forlegent, beder om autografer. Alle ved hvem de er, og har den dybeste respekt for deres arbejde. Fornærmelser og grov opførsel fra bandets side, bliver opfattet som sofistikeret ironi og humor. Vold, vandalisme og generelt forstyrrende adfærd bliver enten tiljublede af tilskuere eller mødt med overbærenhed og forståelse for, at rockstjerner som Underbelly lever under stort pres, og at man nok ikke kan være kunstner uden at skulle lukke lidt damp ud engang imellem. Men det er meget svært at være rebel, når folk ikke bliver sure.

Introducing The Band (1.01)

Efter du har delt spilpersoner ud, læser du nedenstående pressemeddelelse op (også som handout):

”Det Københavnske band Underbelly, tager på mandag på danmarksturné. De starter på Rytmeposten i Odense, og fortsætter til Vejle, Esbjerg, Herning og Aalborg, for at slutte af med at spille lørdag aften på Skanderborg festivalen.

Underbelly er det sidste år skudt opad som den nye komet på rockens stjernehimmel. Deres debutplade ”Thrust” gik direkte ind som nummer 1 på album-hitlisterne og rundede i december 2003 det skarpe platin-hjørne med 40.000 eksemplarer, efter 33 uger på hitlisterne. Bandet modtog også 3 Danish Music Awards for Årets Danske Album, Årets Danske Rock Udgivelse og Årets Nye Danske Navn.

Underbellys stilsikre, melodiske rock mikser den fremadrevne garagerock med psykadeliske og støjende guitarer og skaber en musik, der ganske vist står i gæld til grupper som Oasis og Radiohead over Led Zeppelin og The Stooges, men som absolut har både originalitet og personlighed til at stå selv.

Forsangeren Theis Nygaard har med sin længselsfulde og følsomme vokal sunget sig vej ind i danskernes hjerter. Bandet har en solid guitarist i den erfarne Kåre Bendix, mens den kun 21-årige guitarist Mikkel Clausen står for den løsslupne og forvrængede guitar. Den konservatorie-uddannede Janus Ditlevsens percussions spænder fra det spæde til det tunge og bassisten Sune Scherfigs talent som sangskriver rækker længere en til blot rock. Med numrene Make It Your Own og Point Of No Return viser han en mere afdæmpet og personlig side, der ikke er bange for at låne elementer fra andre genrer.

L
U

F
T

G
U

I
T

A
R

Underbelly er et seriøst fremadstormende band på den danske rockscene, der uden tvivl vil blive meget, meget store...”

Radio Ga Ga (1.02)

Denne scene tjener til, at spillerne kommer ind i deres roller. De er ved at blive interviewet til Strax på P3. Kør bare lige på med at stille spørgsmål, og lad spillerne improvisere. Du improviserer også bare selv, ikke? Du skal jo også varme op.

”Vi er tilbage med det ærke-københavnske rockband Underbelly, der på mandag tager på en storstilet tour til Fyn og Jylland. Glæder I jer til at komme ud og møde jeres publikum?”

”Jeres første plade ”Thrust” har fået anmeldere over hele landet til at hive roserne op... Og jeg ved I går i studiet snart for at indspille en ny plade. Har det været svært at skulle leve op til forventningerne efter den første plade?”

”Hvad kommer den nye plade til at hedde?”

”Kommer man til at høre nogle af de nye numre på jeres turné?”

”Sune, jeg ved at du og Theis kender hinanden fra tidligere, hvor I bl.a. har spillet i Jeff Buckley Jam. Hvad med jer andre, hvordan mødtes I egentlig?”

”Al den her succes er jo kommet meget hurtigt. Er I nogensinde bange for, at det skal stige jer til hovedet?”

”I skal spille lidt akustisk for os her i Strax. Hvad er det for et nummer vi skal høre?”

”Tak til Underbelly! Jeg vil ønske jer god tur på mandag. Har I et musikønske på falderebet?”

Alle mine bagmænd (1.03)

Efter interviewet skal Underbelly til møde med indehaveren af Mono Records, Laust Bjerre. Det er måske på sin plads at minde om pinlige episoder fra sidste pladereception; Kåre der var ved at komme op at slås med René Dif, Sune der kyssede med en pige fra Big Brother, Janus der i en kæmpebrandert fortalte løgnehistorier til musikjournalisten Krede. Mind også gerne Mikkel om, at han vist svinede pladeselskabet og i særdeleshed Laust Bjerre til, da bandet blev interviewet sidst.

Mono Records holder til en stor tagetage på Ryesgade. Der er skrå lofter, synlige bjælker og hyggelig stemning, med bunker af musikblade, cd'er og pressemateriale overalt. Laust tager imod i sit hjørnekontor, der er smagfuldt rodet, og plastret til med bandplakater, guldplader og et enkelt Per Kirkeby maleri, som han endnu ikke har fået hængt op. Alle får en ordentlig krammer. Især Mikkel hilser Laust varmt på, som om de to deler en hemmelighed.

Efter de er blevet budt kaffe, øl eller danskvand, briefer Laust bandet om den kommende tour. Han har også en lille overraskelse til dem: Et rå-print det er lykkedes ham at skaffe, af det kommende nummer af musikmagasinet Gaffa, med Underbelly på forsiden (Handout). "Forsiden, drenge! Sådan skal den ged barberes!". Laust ser gerne, at der kommer flere forsider ud af tour'en.

Laust har desuden en kasse tour t-shirts (Handout) og en plan for tour'en. Det er lidt usædvanligt at tage på tour, uden en plade og promotovere, men da Underbellys længe ventede opfølger er blevet forsinket (og spillestederne booket lang tid i forvejen) har Mono valgt at gennemføre tour'en. Billetsalget har dog også vist, at der stadig er interesse omkring bandet.

Det kan være spillerne begynder at spørge til en masse tekniske detaljer om hvor de skal bo, løn og kontraktforhold etc. Det skal du ikke bruge ret meget tid på. Fortæl dem bare, at de får sig en god snak med Laust og får styr på alle detaljer. Og da de har tour manageren Micki med, så kan de altid spørge ham. Og så springer vi vist let og elegant videre til mandag formiddag.

Laust Bjerre, direktør for Mono Records

Laust er en dansk rocks store håb. En wunderkind, der med sine opsparede IT-millioner startede Mono for 4 år siden. Laust virker som en passioneret musikelsker. Bowie, Iggy Pop, Stones, Dylan og Cohen, men også nyere ting som Black Rebel Motorcycle Club, The Strokes og Eminem præger de mange hyldemeter musik i hans private samling. Laust er som regel iklædt cowboybukser, T-shirt og daggamle skægstubbe, med et vågent glimt i de stålgrå øjne. Hans designer-briller er det eneste der signalerer forretningsmand, men bag den autentiske og afslappede facade er det ikke desto mindre det han er. Kynisk, beregnende og revnende ligeglad med selvfede, oppustede musiker-ego'er. Man kan altid finde nogle andre idioter, der vil lade sig manipulere med løfter om succes og masser af fisse.

Laust "reddede" Underbelly ud af en dårlig kontrakt med pladeselskabet Crunchy Frog, som deres tidligere manager havde rodet dem ind i, og fik dem under Mono's beskyttende vinger. Han håber på de bliver ligeså store som han har pumpet dem op til at blive, men han har ingen skrupler med at trække stikket ud i det sekund Underbelly ikke længere er en rentabel forretning.

Laust citater:

"Jeg har talt med John Floyd i England - Han har hørt jeres rough til den nye single og han siger det lyder skidegodt. Og som I ved, så er han ikke nem at imponere!"

"Man kommer ikke frem her i verden, ved at stå og holde døren for de andre"

"Som Simon Spies sagde; Al omtale er god omtale"

"Vi er ikke i denne her branche for at stryge folk med hårene"

John Floyd, rock-guru

John Floyd er en legendarisk producer der har arbejdet sammen med Phil Spector, The Who og Brian Eno. Han bor nu i Sverige og arbejder som pladekonsulent for Mono Records, og bliver brugt som reference når man skal have nogen til at gøre noget. "John Floyd vil gerne have mere bas" eller "John Floyd synes det er en skidegod idé med pelikaner på coveret". John Floyd er i tresserne, hvidhåret og solbrændt som kun amerikanere kan være det. Og så går han selvfølgelig i læderbukser. Men da han ikke er med i scenariet som anden end en kultfigur, kan det jo være lidt lige meget.

Med på touren:

Micki, tour manager

En lille blonderet bøsse, altid iført en lille kort læderjakke, stramme cowboybukser og løse håndled. Det er Micki's job at holde drengene i bandet glade og sørge for alt det praktiske. Det er også hans job at sørge for, at bandet er i stand til at overholde forpligtelserne overfor spillestedet - Hvilket ofte vil betyde mor-agtige formaninger om sengetider og pas-nu-på pylren. Micki ynder at sige "ikk' oss". Det er som en slags pejlemærke i hans sukrede sætninger. Selvom han er fimset og forfængelig, har han dog masser af humor og selvironi - Men han gør sjældent grin med andre, og da slet ikke bandets medlemmer.

Micki er altid super-imødekommende og venligheden selv. Han pylrer om bandet som om de var en flok børnehavebørn (hvilket man med rimelighed kan argumentere for de rent faktisk er) og vimser evigglad omkring for at gøre alting lettere for dem. Hvis man bryder aftaler eller misbruger hans velvilje, kan han dog godt blive pigefornærmet. Det er som regel noget med at mukke og stampe i jorden. I midterste del af scenariet knækker filmen dog for den prøvede tour manager, og du må forberede dig på at skulle spille en bøsse i total panikanfald.

Micki citater:

"Så, NU kører vi hen til hotellet, og så får vi os et lille bad og lidt at spise, og tager vi ned og kigger på de der lydprøver, e'GÅZZ?"

"Ja, men det er da klart vi er trætte, for det har jo zimpelthen været sådan en lang dag, e'gåz, men NU sørger jeg for noget kaffe, og så går det nok alt sammen, e'gåzz?"

"Arj, nu MÅ I altså zimpelthen se og komme hjem i seng. I skal jo være friske til imårn, e'gåz? Og Theis, du kan zlet ikk tåle at være sådan nogle tilrøgede steder her, ven, du skal passe på din ztemme!

Preben, chauffør

Preben er i midten af trediverne, har trucker-overskæg, henteår og ølmave. har været langturschauffør i 13 år, men har måttet sige vemodigt farvel til det ensomme liv på vejene. Han har problemer med vandladningen og kan ikke køre mere end max. et par timer, før han må ud og tisse. Af ren og skær vane, foregår det altid i grøften, og altid under højlydt brok.

Preben er kolerisk af natur. Der skal ikke mere end en mågeklat på forruden til før han eksploderer i et raserianfald over de FUCKING flyvende rotter der SATENGALME ikke skal så meget som TÆNKE på at skide på HANS BUS for så skal han FANDENS-PARKEMIG tage sin GUN og PLØKKE de satans forpulede MØGFUGLE!

Preben har ikke nogen gun. Men han har fedt om hjertet og et voldsomt temperament, der i sidste ende gør det af med ham. Hvis ikke det var fordi truckerstilen fortsat er højeste mode, ville Preben være et umådelig usympatisk menneske i omverdens øjne.

Preben citater:

"Jeg skal satme ikke på MacDonalds! Jeg er en voksen mand! Man kan sgu da ikke blive mæt af det der papmad! Næ du, en stor beskidt bøf med sovs det ved man da hvad er!"

"Nå, drenge. Skal I så ud og ha et slag fisse i aften, hva?"

"Sådan en flok bonderøve! Hallo, makker, du kører ikke med din gyllespreder nu, så se dog at få røven med dig, for Helvede!"

Bertha, tour-bus

Eftersom meget af scenariet foregår om bord i Bertha, er det rimeligt at benævne den luksuriøse bus som en biperson på lige fod med de andre. Bertha ligger tungt på vejen. Hendes flysæder er bløde og køjerne ligeså. Der er selvfølgelig alle moderne fornødenheder ombord. Air condition, bad og toilet, tv, dvd og Playstation til at fordrive timerne på vejen. Desuden er der masser af ledige sæder og dermed rig mulighed for at samle piger op på vejen.

Lennart, roadie

Med sine knap 40 år den ældste der er med på turen. Lennart er roadie af den gamle skole, med langt fedtet hår, læderbukser med frynser, masser af smykker og festivalarmbånd. Hans minidisc er fyldt op med Jethro Tull, Led Zeppelin, The Who og Creedence Clearwater Revival. Lennart er ikke kommet videre siden 1974, på nær på et punkt; UFO'er. Lennart er UFO entusiast og læser alt det seneste på nettet, eller på de UFO magasiner han abonnerer på. Det er jo vigtigt at følge med. Af samme grund er Lennarts blik for det meste rettet mod himlen, hvilket gør, at han ofte går ind i ting.

Udover at vide alt om ufoer, er Lennart også manden man skal gå til, hvis man skal have lavet en ordentlig hjemmerullet joint. Han har en pose græs med til samme formål.

Lennart citater:

”Jeg holder lige en pause, ikk?”

”Der er mere mellem himmel og jord, du!”

”Tror du aliens kan lide rockmusik?”

Tue, Roadie

Tue er i starten af tyverne, kronraget men med veltrimmede bakkenbarter og et lille trendy fipskæg. Hans arme og ben er godt fyldt op med tusser og han går i tøj i rockabilly stil. Med andre ord ligner Tue en rockstjerne. Han spiller da også i et par bands, men det er der ingen grund til at afsløre endnu. Det er nemlig bedst hvis Tue kan hives ind som erstatning for hvem som helst i bandet i den sidste scene, hvis der er mandefald.

Udover at være en flink fyr og tage godt ved når der skal løftes kasser, er Tue festligt selskab og altid med på at ryge en bønne eller kvæle en kasse bajere. Han synes Underbelly er langt ude, men på den fede måde. Tue virker altid lidt træt, men det er vist bare en attitude.

Tue citater:

”Klart, dér. Total i orden”

”Cool beans. Den klarer jeg”

Lydmand Lars

En ranglet og kedelig mand med stenfjæs og et koncentreret blik. Især hvis han har sine høretelefoner på og er i gang med at pille ved nogen ledninger. Han lytter betydeligt mere end han taler.

Lydmand Lars ved han kan sit kram, og det gør ham til en noget arrogant størrelse. Han ved også hvem der betaler hans løn; Mono Records. Han er derfor ikke synderligt interesseret i hvad de andre mener. Lars henvender sig kun til folk han respekterer, hvilket i denne sammenhæng vil sige Sune. Sune er den eneste hvis musikalske dømmekraft han stoler på. De andre er bare en flok spradebasser, der dybest set kun er interesserede i at høre sig selv.

Lydmand Lars citater:

”Vil du ha mere monitor?”

Hævi metal og hass (1.04)

Tourbussen Bertha kører ind på parkeringspladsen ved H. C. Andersen hotel i Odense. Ved rattet sidder Preben, der er en rigtig trucker og synes der er alt for lidt plads at vende på. Underbelly drengene har måske lige nappet en lur eller et spil Playstation på vejen. Det er på sin plads at give en hurtig præsentation af resten af holdet (Micki, Lennart, Tue og Lydmand Lars).

Roadierne vil bære bandets kuffertyr ind på hotellet, og derefter køre ned til Rytmeposten med gearet og begynde at stille op. Pludselig ser Theis sin kuffert komme sejlene i en bue gennem i luften og ramle ned ovenpå en bil, åbne sig og sprede hans dyre tøj ud over det hele. Lennart er skvattet og har slået hovedet ganske gevaldigt. Da Theis' ejendele samles sammen finder en af bandmedlemmerne en stor lyserød dildo. Theis vil nok insistere på, at det ikke er hans (det er det heller ikke – Det var den Lennart faldt over).

Hotel H.C. Andersen ligger centralt placeret i den gamle bydel i Odense, klods op ad Musikhuset, omgivet af nysselige bindingsværkshuse og smalle gågader. Udefra fremstår hotellet som en kolossal moderne murstensbygning omgivet af parkeringspladser og bevoksning. Indenfor er belysningen smagfuldt dæmpet i de lange gange, personalet er høfligt og hjælpsomt, restauranten er glimrende og der er bløde loungemøbler i de lavloftede barlokaler. Næsten uanset hvad bandet beder om, er det til at skaffe, og det bliver selvfølgelig bare skrevet på regningen til pladeselskabet.

Bandet bliver indlogeret på behagelige værelser i stueetagen. Der er tid til en drink i baren eller en lille lur inden lydprøverne. Men dødsmetal fra et naboværelse afbryder skønhedssøvnen. En lille gruppe langhårede og sortklædte dødsmetal fans holder fest med Albani øl og store fede joints. Der er fem stenede fyre placeret i sengen og på gulvet, en sjettede på vej ind ad vinduet med en klirrende pose giraffer. Og nej, de har ikke fået lov at være her. Vennen Dennis er kommet ned fra Aalborg og har booket et værelse i stueetagen og inviteret alle drengene over. Festen er til ære for Odense heavybandet Sadogoat, der består af tre udknaldede langhårede typer der på klingende fynsk fortæller at "Hævi metl miljø't i O'ense er ikk' hva det har vær't". De andre er hangarounds, og der kommer flere til. Necrodevil fra Sadogaot er meget snakkesalig og synes bare det er "kanouwn" at hilse på kolleger og "kom da ind og få en giraføl og s' nåuw dér".

Hvis Sadogoat drengene ser dildoen fra parkeringspladsen, bliver de meget glade. Det er nemlig en de har købt i dag, for at kaste den efter forsangeren i Dystopia, som de skal ind og høre i aften. Men Dennis ville lige øve sig i kast og i tredje forsøg så blev dildoen væk.

Hvis man går til hotelpersonalet, sørger de naturligvis for at få lukket festen, selvom Necrodevil insisterer på at "I ka da ikk' vi'e det var os der larmet"

Lad bandmedlemmerne blive nervøse og gennemgå deres forberedelser til den første koncert i touren. Det lokale band Dystopia skal varme op kl. 20, så Underbellys lydprøver skal være overstået inden da. Micki vimsrer rundt og ringer i mobil på hotellet og stiller spørgsmål som "Kåre, vil du selv din stemme din akustiske?" og "Har I fundet ud af hvilke ekstranumre I vil spille?". Desuden har han et eksemplar af rideren, listen over de ting der skal være i bandrummet på spillestedet. Lad spillerne hver skrive én ting mere på listen. Det skal de nok hygge sig med.

Ved ankomsten til Rytmeposten, venter en flok fans ude foran. De ligner mere et tæskehold end autograffjægere. Lad spillerne kortvarigt opleve skuffelsen, når det viser sig de piercede unge venter på Dystopia og ikke på Underbelly – Herefter bliver gruppen overfaldet af teenagepiger med autografblokke og roser. En har en bamse med, som hun giver til Mikkel. Underbelly bydes velkommen af folk fra spillestedet og vist op til bandrummet, hvor de kan slappe af inden koncerten.

Sadogoat & hangarounds

Langhårede, stenede og tungnemme hævi-rockere med Sepultura t-shirts og nittelæderarmbånd. De virker med deres klingende fynske og bøvede udtalelser hverken særlige farlige eller særligt kvikke. Men de elsker rock og fest og bajere. Og geder. For, som Necrodevil siger: "Ge'er de' bare for fe'e!". Han opfordrer gentagne gange til at klikke ind på bandets hjemmeside sadogoat.dk og se "de fe'e bilder". Åh ja, de findes faktisk i virkeligheden.

Sadogoat citater:

"Det' gonnok den fe'este tourbus jeg nogensinn' har set!"

"Det blir bare så kanouwn i aften! Der kommer garn'teert alle mulige piger og s' nåuw dér."

"Det gonnok nou' flæberock det dér i spiller, men du er sgu bare helt i orden, du!"

Underbelly fans

De fynske fans der møder Underbelly ved Rytmeposten, er i aldersgruppen 16-26. Der er flest piger, men også nogen halv-seriøse fyre i tyverne melder sig, og vil gerne have griflet på deres cd covers. Generelt er pigernes opmærksomhed mest rettet mod Theis og Kåre, mens fyrene hellere snakker musik og udstyr med Janus, Mikkel og Sune.

Fans citater:

"Du er bare guitar-gudEN i dansk rock lige nu."

"Jeg hørte jer da I spillede sammen med Kitty Wu i Pumpehuset. Total fed koncert. I bliver store i udlandet, helt sikkert!"

"Hvornår kommer jeres næste plade?"

"Janus, er det rigtigt du har været sammen med Dicte?"

"Theis er bare for lækker!"

En journalist fra Universitetsradioen vil gerne have et interview med Theis om hans forventninger og følelser før denne første koncert på deres store tour. Udenfor Rytmeposten begynder forventningsfulde fans i Underbelly t-shirts at stimle sammen med deres medbragte øl og et par pushere lusker omkring med alt til salg – Også til bandet, hvis de skulle få lyst. Ellers er dørmændene sandsynligvis leveringsdygtige og behjælp-somme med stort set alt. De er også ret vilde med bandet. Stemningen er god og afslappet. Bandet får overstået lydprøver og andre forberedelser. De kan indtage deres Sushi take away (eller hvad de nu har bedt om) i bandrummet, mens de gør sig klar til at indtage Odense.

Fra bagscenen kan Underbelly iagttage opvarmningsbandet Dystopia, der er et plagiat af Nickelback og andre i samme genre, flå og rive i guitarerne foran en halvtom sal med stenede teenagere. Blandt publikum er også de nu kampstive Sadogoat fans – Har de fået deres dildo tilbage, ved du nok hvad der sker. Ellers er det et tomt fadølskrus der sejler forbi forsangerens hoved i fjerde sang uden at han opdager det.

I pausen fyldes salen op til bristepunktet. Varmen lægger sig som et tungt tæppe over rummet. Stemningen er intens. Underbelly gør klar til at gøre deres entré, mens rødlig røg driver over scenen og introen til Long Distance Call samler publikums opmærksomhed omkring scenen.

Cut.

Næste morgen hives folk ud i bussen. Showet gik godt, der var fest backstage, after-party på diskotek Kong Græs, alle blev fulde. Theis gik med et par blonde tvillinger med hjem i deres kælderlejlighed, hvor han godt nok siger han kun drak the og snakkede dybt om musik og zen-buddisme til de lyse morgentimer. Mikkel smed sin værelses-nøgle væk og kravlede i stedet ind ad vinduet til et ældre ægtepar og lavede stripshow indtil han blev smidt ud.

Hvorfor spoler vi? For at komme længere ind i handlingen, selvfølgelig. Og for at lægge nogle handlinger fast for spillerne, så de har noget at spille op ad. Igen; hvis dine spillere bare er for fe'e, så lad dem selv finde på hvad de har lavet om natten. Men pas på, at gentagelsen (bus, hotel, spillested, bytur, hotel, bus) ikke kommer til at tage overhånd. Skær ind til benet.

Og så laver vi lige en practical joke med den der mindst kan tåle det: Det er nok Sune eller Kåre:

"Du vågner på dit værelse, med stjerne-hovedpine. Det hamrer på døren. Du kigger dig omtåget omkring på værelset. Det hamrer på døren. Der står to tomme flasker whisky på natbordet. Der ligger hvidt pulver på bordet, på sengen og flere poser med hvidt pulver på gulvet. Det hamrer på døren: "Luk op, det er politiet!"

Uden for værelset står Mikkel og Janus og er ved at brække sig af grin. Det hvide pulver er naturligvis bare puddersukker stjålet fra køkkenet.

On The Road Again (1.05)

I **tourbussen** kan bandet slappe af i flysæderne og læse anmeldelsen af gårdsdagens koncert (handout). Lad dem skændes og diskutere lidt mens bussen suser hen over Fyn, på vejen mod Vejle. Der kan en løs scene på en rastepads eller lignende, og Micki kan holde peptalk og briefe om hotelændringen i Vejle.

Ufarlig pop på Rytmeposten

Underbelly koncert, 1/8 2004

”Det er efterhånden blevet en væsentlig tendens at åbne med et instrumentalnummer. Det var også en mere nedtonet start, som Københavnske Underbelly lagde ud med i form af Long Distance Call, som er en sød lille popmelodi. Det forblev dog også kun ved denne ene neddæmpede sag, før der blev skruet op for alle energiniveauer.

Herefter gik bandet i krig med de fleste af sangene fra platinpladen Thrust, som vi efterhånden har hørt til bevidstløshed. Men det skal dog siges, at numrene gør sig godt live. Specielt numre som Point Of No Return, Chains Of Hate og I’m Not Going fik den kraftfulde energi, den støjende dybde og det maniske udtryk, som man kunne ønske. Vi fik et desuden par smagsprøver fra bandets kommende plade, heriblandt det potentielle hit, The Bitter Beginning.

Som det desværre ofte er ved koncerter i Rytmeposten tog det mindst et par numre, før lydfolkene fik justeret Theis Nygaard og Kåre Bendix’s vokaler i tilsvarende højder som de rivende guitarer. Sune Scherfig kæmpede bravt for at inkorporere de elektroniske elementer fra sin fodpedal, men det resulterede i en del fumleri med bassen imens. En halv akkustisk guitar ville også gøre underværker i mine ører i stedet for en halv-dårlig cleanlyd fra leadguitaristen, som desværre også gjorde lidt for meget brug af Wah-pedal.

Ovenstående til trods skød bandet en god mængde skævt formede popkugler afsted, som var lige til at nyde. Underbellys musik fik ingen bjerge til at ryste eller skælve, dertil er de nødt til at give meget mere af sig selv frem for at låne for meget af deres musikalske helte, men de lod deres designer-rock runge ud i salen til stor fryd for et veloplagt publikum, der denne mandag aften havde fyldt Rytmeposten for at hylde deres egne helte, Underbelly.”

Gert Andersen, Fyens Stiftstidende

Hvis du synes, kan du sparke til spillerne ved at stille spørgsmål til koncerten, og lade dem improvisere/fortælle. F. eks.: ”Kåre, hvordan synes du koncerten gik?”, ”Sune, hvad var det du var utilfreds med i andet sæt?”, ”Janus, hvad var det du råbte efter andet ekstranummer?”. Stuff like that.

Up Where We Belong (1.06)

Bandet skulle have boet på Hotel Torvehallerne lige ved spillestedet, men det var desværre booket. Heldigvis var der plads på Munkebjerg der går for at være et af Danmarks bedste hoteller, højt placeret ved Vejle fjord omgivet af bøgeskov. Ud over restaurant med panorama udsigt og udsøgt fransk-dansk køkken, samt egen vinkælder og natklub byder hotellet også på casino og udendørs aktiviteter som golf og tennis. Bandet bookes ind i de såkaldte tree top suiter, med egen badekåbe og udsigt ned

til fjorden. Der er indrettet en lille tapas-tallerken på alle værelser, samt en lille flaske mousserende vin på husets regning.

Personalet på Munkebjerg er hjælpsomt og imødekommende. Ekstravagante bestillinger efterkommes med glæde. Men de foretages bedst når Micki ikke er i nærheden – Han er i sidste ende ansvarlig for budgettet. Munkebjerg er også et rigtigt godt sted at få ødelagt dyre ting, som bliver skrevet på regningen siden hen. Bare hold lidt øje med, hvor spilpersonerne tager rundt og hvad de gør, så du siden hen kan postulere, at de har ødelagt golfkøller til 28.000 kr. stykket, eller sådan noget lignende. Der bliver ført regnskab, selv om det ikke er noget bandet mærker til.

Lydprøverne i Torvehallerne går fint, bortset fra at det lykkes Lennart at tabe en forstærker ned over sin fod, så han humper resten af touren.

Cut.

Det var en svær koncert, men det lykkedes til sidst at få løftet stemningen. Desværre er der ikke meget gang i Vejle en tirsdag aften, så bandet kører tilbage til hotellet med en flok piger de har samlet op uden for spillestedet. Stemningen er høj som bussen rumler aftsted mod hotellet. Imens Kåre jammer på sin guitar, blotter Mikkel sin bare røv ud ad vinduet. Pigerne fniser og deres medbragte kameraer blitser.

En pige sætter sig ved siden af Sune i bussen og spørger om det er rigtigt, at det er ham der skriver alle sangene? ”Altså, det er bare fordi... Du virker på en måde sådan mere følsom og på en måde sådan mere indadvendt, eller... Altså, du virker på mig som en der sådan er mere på en måde poetisk-agtig eller hvad det hedder. Også lissom om du på en måde ikk' går så meget op i det med det ydre, men at det mere sådan er det indre der tæller... agtig.”

A Hard Days Night (1.07)

Tilbage på Munkebjerg, virker det som om man har arrangeret en fest for bandet. Der lyder i hvert fald musik og festlarm fra hotellets tagterrasse, og man kan også nå at få et glimt af et par journalister på vej op ad trappen. Oppe på terrassen står kedelige mænd i jakkesæt og diskuterer arbejdsmarkedspolitik og regionsløft under stjernehimlen, mens de drikker rødvin og spiser dyre pindemadder.

Festen er afslutningen på en intens tre-dages konference arrangeret af det Jysk-Fynske Erhvervssamarbejde, med workshops og foredrag med temaer som ”Hvordan får vi mere vækst i trekantsområdet” etc. Et konsulentfirma har sørget for at binde forløbet sammen, med forskellige team-building arbejdsmetoder, der for det utrænede øje ligner gøgl. Fremlæggelsen af arbejdsgruppernes resultater har været i gang hele aftenen, og er nu endelig slut, og der er en stemning af veloverstået arbejde på tagterrasen.

Selvom jakkesættene er travlt optagede af fagsnak, er det ikke noget problem at tiltrække sig opmærksomhed fra selskabet – Især ikke hvis man er en flok bagstive

rockstjerner med groupies under hver arm. Et par af de yngre deltagere, nikker straks genkendende til bandet i det øjeblik de gør deres entré, og et par journalister der står og nipper til danskvanden hanker op i deres gear og bevæger sig gennem mængden.

Underbelly bliver hurtigt belejret af en ung idealistisk journalist, der øjner en mulighed for at kunne citere nogle lidt mere interessante personer end direktøren fra Danpo. Efter at have præsenteret sig som "Jakob Preisler, Vejle Amts Folkeblad", kaster journalisten sig ud i en række udfordrende spørgsmål, der falder ganske uden for hvad vores rockstjerner normalt beskæftiger sig med. F.eks. er han interesseret i, hvad Underbelly som udøvende kunstnere mener om den kulturkamp som den borgerlige regering har sat på dagsordenen, og ændringerne i støtteordninger for kunstnere.

L
U

F
T

G
U

I
T

A
R

Jakob Preisler, journalist

Jakob er noget så sjældent som en idealistisk journalist. Hans naive håb er, at lave historier der flytter noget hos folk. Han er træt af, at journalister er blevet nikkedukker i forhold til politikerne og erhvervslivet, der ikke stiller kritiske spørgsmål, af frygt for at blive lukket ude. Af samme grund huer det ham ikke, at det eneste job han har kunnet finde efter han blev færdiguddannet, er som skribent på Vejle Amts Folkeblads erhvervssektion.

Tjansen med at rapportere fra konferencen på Munkebjerg, virkede ellers umiddelbart som en chance for Jakob, for ifølge pressemeddelelsen skulle erhvervsminister Bendt Bendtsen have været her - Endelig en mulighed for at gå tæt på magten. Men ak, ikke nok med at konferencen var gabende kedelig og blev forsinket til langt ud på aftenen, Bendt Betjendtsen glimrede også ved sit fravær. Rockstjerneerne i Underbelly må levere varen, hvis Jakob skal have noget interessant med hjem på sin båndoptager.

Citater:

"Hvordan forholder du dig som kunstner til Danmarks deltagelse i Irak-krigen?"

"Kommer jeres band fra en bestemt ideologisk baggrund, og er der politiske budskaber i jeres sange?"

"Mener du, at det farligt for demokratiet, at der tilsyneladende er så få unge der interesserer sig for politik?"

"Føler du som kunstner noget ansvar, for at viderebringe synspunkter og idéer til en ny generation?"

Konference gæster

Generelt består klientellet af veluddannede mænd i skjorte, men der er også inviteret en del yngre blod med til workshoppen. De kommer typisk fra uddannelsesinstitutioner eller IT-branchen, og er helt på det rene med, hvem Underbelly er. Flere er måske endda ærgerlige over ikke at have været til koncerten og vil gerne have taget billeder med bandet, eller have en autograf i deres læderindbundne Time Manager. De lidt ældre deltagere, tror bandet er endnu en event, arrangeret af det opfindsomme konsulentfirma.

Citater:

"Hvis vi skal have et løft i det Jysk-Fynske, så er det kolossalt vigtigt at vi dyrker vores spidskompetencer"

"Jeg synes det lød enormt spændende med det der Content Management System I havde ovre i Grundvoss"

"Vi skal have mere offentlig støtte til forskningsprojekter. Ellers kan vi ikke få opdyrket de kompetenceklynger, som gør at vækstlaget optimeres."

"Er det ikke jer fra Underbelly? I er for seje!"

De luksuriøse forhold på hotellet giver mulighed for at tilbringe natten i jacuzzi med piger og boblevand, eller med at gæste crashe ovennævnte fest og lave rav i den. Man kan selvfølgelig også bare hænge hotellet, eller vælte over på casinoet ved siden af. Her er der bare ét problem: Et skilt med teksten: "Nobel påklædning, Ingen kondisko, T-shirts kun hvis man samtidig bærer habitjakke". Og nogle store dørmænd i smoking, hvis job det er at håndhæve skiltets lov.

Casinoet lejer naturligvis habitjakkere ud. Men skoene er mere problematisk. Jo mere ballade man laver, jo mere vil de flinke dørvogtere lægge sig i selen, for at skaffe et par blanke sko i den rigtige størrelse. Ellers må man jo gå igen.

Lykkes det at komme ind på casinoet, viser det sig hurtigt at være halvtomt, men man kan da bestille sig nogle hundedyre drinks på værelsesnummeret, og tabe et par tusinde på rouletten, hvilket tager kortere tid end det tager at skrive under på dankortkvitteringen.

Hærgen på hotellet eller casinoet, bliver generelt mødt med stor forståelse. Det er klart at de unge mennesker har en masse krudt de skal have brændt af. Og som rockstjerner lever de naturligvis under et konstant pres, som nødvendigvis må udmønte sig på den ene eller den anden måde. Desuden bliver det jo bare skrevet på regningen til pladeselskabet.

Skulle en af bandmedlemmerne drikke sig sanseløst beruset på værelset, så vær ikke bleg for at lade ham blive vækket senere af en hjælpsom receptionist:

"Øh, undskyld... Vi, øh, vi fandt et TV nede i krattet, og jeg kan se De mangler Deres, så jeg tænkte... Øh. Vil De gerne have et nyt TV? Eller...Det er måske fordi De ikke ønsker at have TV på værelset? Det har vi fuld forståelse for. Hvis der er andre ting De ikke ønsker at have, så sig bare til. De behøver ikke smide det ud af vinduet, vi kommer gerne og fjerner det".

Det samme gælder naturligvis for andre ting spilpersonerne i bedste rockstjernestil skulle finde på at smadre eller smide ud af vinduet.

Brand New Day (1.08)

Næste eftermiddag triller tourbussen ind i Esbjerg, hvor Preben igen brokker sig over de smalle veje og små jyske pisbiler der holder så man ikke kan komme til at parkere andre steder end lige foran hotellets indgang.

Efter Munkebjerg er det svært at blive imponeret over det ellers centralt placerede Hotel Britannia. Hotellet er en firkantet klods, med et lettere smagløst interiør og en hurtigt overskuet grundplan. Restauranten byder altid på fisk og personalet er lettere stressede på grund af en større konference med nogle ekstremt besværligt gæster der hele tiden skal have taget fotokopier, have hjælp med teknikken eller står og plager efter kaffe ude i receptionen.

Det tager et stykke tid før bandet kan få deres værelser - De er ikke blevet gjort rent endnu. Ventetiden kan fordrives med at læse den skuffende anmeldelse af gårsdagens koncert (handout), hænge i baren eller gå en tur i Esbjergs lige gader.

LU
FT
GU
IT
AR

Trætte toner i Torvehallerne Underbelly koncert, 2/8 2004

Det var en på alle måder kølig modtagelse Underbelly fik denne tirsdag aften i Vejle. I weekenden havde Safri Duo mættet mainstreamen i en udsolgt sal, en koncert der efterlod Torvehallerne godt hærgede og brugte.

Aftenens koncert virkede da også som et kærkoment pusterum for personalet og de få besøgende. Camilla Munck (Wynona) leverede en halv times glimrende og intens opvarmning. Herefter tog en lille håndfuld trofaste fans iført nyindkøbte Underbelly-trøjer plads ved scenekanten, og så gik bandet på.

Under de tre første numre virkede de lidt matte i lakken, især bassist Sune Scherfig så bogstavelig talt sløj ud. Den fremragende Point Of No Return kom slet ikke ud over scenekanten, hvilket paradoksalt nok så ud til at bekomme det slumrende publikum ganske udmærket. Da bandet imidlertid tog fat på Turn You On, var det som om, koncerten langt om længe efterkom denne sangs konstatering, og så var der tændt op i Torvehallerne. I'm Not Going fra debutpladen Thrust blev leveret med inderlig intensitet, og en storsvedende Theis Nygaard gav sine lyriske perler ny energi. Af setlistens tre sidste numre blev Stay Outside efterfulgt af den smukke Centerpiece, et af koncertens absolutte højdepunkter. Under sidstnævnte lykkes det endda at fremprovokere en reaktion fra det ellers apatiske publikum, således at Underbelly, inden de forlod scenen, kunne betragte en beskeden skov af hænder.

Med en fem minutter lang outro på Centerpiece lukkede og slukkede Underbelly, med en (måske) håbende Theis Nygaard syngende "The stars are out tonight". Og det var de. Et fodslæbende publikum til trods, er Underbelly et band der må stå foran et internationalt gennembrud.

Svend Levin, Vejle Amts Folkeblad

Cut.

Baby It's You (1.09)

Koncerten i Tobakken går til gengæld over al forventning. Høje af succes kan bandet slappe af i bandrummet, med hvad dertil hører af alkohol, stoffer og kvindelige fans. Lad dog spillerne bestemme, om de vil have lidt tid før pigerne bliver lukket ind, til at diskutere hvad der gik godt og hvad der gik skidt. På den måde kan de selv "fortælle" koncerten, i stedet for at opleve den.

Der bliver hurtigt fyldt op i bandrummet, og stemningen er løssluppen. Der er champagne og pot og coke og hvad man ellers kunne ønske sig. Janus snaver med en skingrende skør mulatpige, og Kåre har to piger siddende på skødet, da en medarbejder på Tobakken stikker hovedet ind og siger, at der er en pige udenfor, der siger hun kender Kåre - "Skal jeg sende hende ind?"

Kåre havde glemt alt om at hans kæreste Mia var til koncerten, for at tage billeder af bandet. De andre havde glemt alt om, hvor forbandet smuk Mia var. Men her står hun, solbrun og lækker, med sit lange mørke hår og våde dådyrøjne, med et fallisk kamera hængende mellem sine velformede bryster.

”Kåre, jeg... Jeg er altså ked af vi tog afsked med hinanden på den måde. Jeg har tænkt over det med katten, og... Altså, hvis du synes det er bedst, så kan vi godt få ham aflivet, eller måske få min søster til at tage ham”.

Selvom Mia er kommet for at forsones sig med Kåre, er hun dog ikke sen til at opfatte ydmygelsen i, at Kåre har glemt at hun skulle komme, glemt at skrive hende i døren og glemt at fortælle resten af bandet hun kom. Men hun har allerede tilgivet ham. Mia er en dygtig fotograf, men mangler nogle portrætter til sit portfolio. Hun har aftalt med Kåre at tage nogle bandbilleder, for flere måneder siden. Om det bliver til noget i denne omgang, er op til Kåre og de andre.

Mia, Kåres kæreste

Nærmest hysterisk lækker, solbrun og med langt mørkt hår som smyger sig om hendes ansigt. Mia bruger ikke særlig meget make-up. Det behøver hun ikke. Mia tænker nu heller ikke så meget over sit udseende, men mere på at iagttage skønheden i andre.

Mia er godheden selv, og kan hun hjælpe nogen, tilsidesætter hun sig selv fuldstændigt. Desværre er hun dybt forgabt i Kåre, som hun ved inderst inde elsker hende. Han har det bare svært for tiden. Hun tager eventuelle ydmygelser med ophøjet ro. Hun ser det hele som hendes fejl, og undskylder konstant overfor Kåre - Uanset om de andre er til stede eller ej.

Mia arbejder som freelance fotograf, bl.a. for reklamebureauet Young & Rubicam.

Citater:

”Skal jeg vente udenfor?”

”Er du træt, skat? Du ser træt ud”

”Hør, Mikkel? Er du ikke blevet klippet? Det er virkelig flot. Sådan, lidt tilfældigt”

Get This Party Started (1.10)

Netop som et skænderi mellem Kåre og Mia måske skal til at udvikle sig, kommer Micki ind og siger ”Limousinen er her nu! I skal ind og signere Cd'er inde i byen!”

Selvom der kun er et par gader, bliver bandet kørt i hvid limousine til autograf arrangement på Diskotek Hooters i Skolegade, lige om hjørnet fra hotellet. Udenfor mødes limoen af stedets ejer, der i dagens anledning har lagt en lille beskeden rød løber ud og friseret toupéen. Han signalerer, at de skal køre rundt om blokken, og da de kommer tilbage, mødes limousinen af jublende fans med bannere, kameraer, autografblokke og drinks i hænderne. En af bartenderne filmer det hele til stedets hjemmeside.

Indenfor bliver bandet mødt af et dunkende remix af deres hit I'm Not Going, som den lokale DJ selv har lavet. Drengene bliver vist et reserveret bord hvor de fra bløde sofaer kan signere CD'er og få taget billeder. Der er også en enkelt journalist, Martin Skov fra Kanal Esbjerg, der bevæbnet med sin firespors båndoptager vil udfritte Janus, mens de andre er belejret af fans. Martin er en stor fan af Janus, som han mener, er det stør-

ste talent siden Lars Ulrich. Og han har læst alle interviews han kunne finde på nettet. Martin tror, at det er dårlig journalistik der er skyld i uoverensstemmelserne i Janus' udtalelser, og nu har han sat sig for at finde ud af sandheden bag den enigmatiske trommeslager.

Blandt de fotograferende diskoteksgæster, er også en paparazzi af værste skuffe, som vil følge bandet rundt i byen, som en sulten hyæne der lusker efter en såret zebra. Kan han fange nogle pinlige optrin med sin telelinse, så er bandet måske på forsiden af Ekstra Bladet i morgen. Hvis ikke, kommer der en historie i Kig Ind: "Underbelly og Stripper Simone; Festede hele natten". Hvis Stripper Simone er i byen i Esbjerg i aften, er det ikke noget bandet ser noget til.

Martin Skov, journalist & studerende

Efter at have tryglet programchefen for Kanal Esbjerg i flere uger, er det blevet Martins lod at rapportere fra Underbellys koncert og det efterfølgende afterparty på Hooters. I morgen, mens de sidder i tour-bussen, vil bandet i radioen kunne høre hvor fulde og dumme de var denne aften. Martin er dog selv en fan, så han lader dem ikke ydmyge sig selv totalt. Men han tror på alle Janus' løgnehistorier.

Martin citater:

"Janus, hvad var det der skete med den der haj?"

"Hvad er der mellem dig og Natasha Crone?"

"Hvorfor holdt du op på Musikkonservatoriet?"

Nanna & Dikke, Ironitøser

Et par uforskammet sexede teenagepiger, med struttende bryster under bluserne og en sprudlende energi og humor. Tøserne hæfter sig på bandet som et par fluer på en lort, og tigger gratis drinks og lover blowjob ud til højre og venstre. Nanna og Dikke siger næsten aldrig noget de mener. De kører rundt med fyrene og er som våde stykker sæbe når der skal gramses. Tag ikke fejl; De vil skam gerne scores. De er bare for intelligente til ikke at finde det pinligt, noget som de skjuler bag et tykt lag af ironi. Så længe det er "for sjov", kan pigerne bilde sig ind at de har fuldstændig kontrol over situationen. Det er op til de frustrerede fyre at tage initiativet, så tøserne bagefter kan frasisge sig ansvaret for hvad der end er sket. Og de vil først kæle, når de er alene med "ofret".

Citater:

"Underbelly? Nej, vi er mest til Peter Belli"

"Ja, og Keld & Hilda!"

"Vi går til hest!"

"Du har bare den grimme frisure jeg har set her i aften. Du skal også ha et blowjob. Hvor mange skylder jeg dig nu?"

På **Hooters** får bandet to flasker sprut og 10 vand på husets regning. Alt andet de bestiller betaler pladeselskabet.

Efter de første signeringer og fotos, bliver der fra scenen annonceret en særlig begivenhed:

”**Da vi har fået** fornemt besøg her på Hooters denne lune onsdag aften, har vi på sådan lidt Københavnsk facon sat os for at lave et rigtigt ”Award Show”, så vores prominente gæster kan føle sig velkomne. Skulle vi ikke lige bede Underbelly om at komme på scenen?”

Bandet kaldes op og bliver af en pige i bikini overrakt en bizart udseende klump overtrukket med guldmaling. Den forestiller diskotekets logo, og er designet af en lokal kunstner (garderobepigen Helle). Prisen præsenteres af Diskotek Hooters i samarbejde med King George Pubben og Fjeldsted Sol og Fitness, og den tildeles i år til Underbelly for ”Hotteste Danske Rockband”. Afstemningen har kørt på Hooters’ hjemmeside – At Underbelly var inviteret til i dag, har nok haft en finger med i spillet i forhold til resultatet. Udover den flotte pris, får alle bandmedlemmerne et årskort til Fjeldsted Sol & Fitness.

På grund af den lune natteluft foregår halvdelen af festen ude på gaden eller i gårdhaverne mellem de forskellige diskoteker der ligger klods op ad hinanden. Uanset hvor spilpersonerne går hen, kommer de gratis ind og får drinks på huset. Natten har alt hvad der skal til af slagsmål, body tequilaer, og fællesdans til Den Knaldrøde Gummibåd. Et sted står en ungersvend og bræger Underbellys hit Point Of No Return ud over karaoke-anlægget.

Lad bandet nyde denne aften, og lad dem der vil score, score. Kåre har jo ganske vist Mia med på slæb, medmindre han gør kort proces. Eller nogle af de andre ødelægger det.

Resten af aftenen afhænger af spillerne, men igen gælder reglen, at næsten uanset hvad de gør, så synes folk de er fede.

Good Morning Beautiful (1.11)

Bandet er nok temmelig trætte ved morgenmaden, der serveres i restauranten. Selvom der er continental breakfast med æg, bacon, pølser, croissanter og hvad man ellers kunne ønske sig, ligger den snigende lugt af fiskefilet under hele arrangementet. Anmeldelsen i morgenavisen hjælper utvivlsomt på humøret.

Preben er som sædvanlig skidesur, men i dag også skidetræt. Han er blevet holdt vågen hele natten af høj musik og folk der smadrede flasker ude på gaden. Og i en time hen på morgenen blev hans skønhedssøvn forstyrret af en sindssygt irriterende bilalarm (måske nogen i bandet husker at have hoppet rundt på en bil i deres brandert tidligt på morgenen?). Micki sidder med bekymrede panderynker og kigger på budgettet. Men forsøg på at tale med bandet om det på dette tidspunkt er nok en dårlig idé.

Rockstjerner lægger Esbjerg ned

Underbelly koncert, 3/8 2004

Det var tredje gang undertegnet vadede til rockbrag med københavnske Underbelly. Og denne onsdag aften leverede Underbelly en koncert i verdensklasse. Fantastisk alsidig rock med tyk rockstjerne attitude. Alting bliver gjort på den fede måde. Et afsindigt flot og hi-tech'et lysshow gav de sidste procent der gjorde den til en top 10 koncert blandt de hundrede vis af koncerter jeg har set.

Theis Nygaard er helt enkelt en født front figur og med sit meget feminine udseende lige smuk at kigge på for kvinder som mænd. I dag sang han helteagtig godt. Lige fra den trash'ede slutning i The Bitter Beginning til engleblide fraseringer i Sleeping Buffalo - begge fra Underbellys kommende cd som vi kan vente os i løbet af efteråret.

Med en front fyldt til kanten med drenget charme (Mikkel, Janus), skægget og pjusket puddel-look (Kåre) og inciterende sang med intense blikke (Theis) - serverer Underbelly atter engang deres millennium rock med overdreven episk skønhed. Igen imponeres man af deres timing og deres evne til at bygge en koncert op, så man på ingen måde er i tvivl om når klimax er nået.

Bassist og guitarist Mikkel Clausen hang nærmest ud over kanten af scenen i samtlige 85 minutter. Kun en decideret ballade (Centerpiece), hvor han tilsyneladende havde et problem med sin guitar, kunne holde ham tilbage. Ligesom Theis er det visuelle midtpunkt er Mikkel det energimæssige midtpunkt. Rockstjerner er hvad de er i Underbelly.

Kort sagt; Hjem fra Tobakken med et anerkendende smil på læberne og en dejlig fornemmelse i kroppen. Tak til de ægte rockstjerner, Underbelly.

Carsten B. Grubach, Jydske Vestkysten

Morgenbuffeten bliver pludselig invaderet af en kæmpe flok kvidrende damer med hennafarvet hår og løse gevandter. De er til New Age kongres i byen, og deres højlydte samtaler kredser om emner som astroterapi, raiku healing og jordstråler. Alle ledige pladser fyldes op af kvinderne, der med det samme vil lægge mærke til tømmermandsramte eller trætte bandmedlemmer. Damerne har masser af gode råd til hvordan man kommer i hopla eller kommer af med en dårlig aura. Hvis ikke bandet gider snakke med dem, kan de overheøre Prebens skænderi med gimperne, der fan'ne ikke skal komme her og tørre deres haiku lort af på ham og han giver i øvrigt Fanden i deres auralæsning.

Preben drikker sindssyge mængder kaffe, og spørger bandmedlemmerne om de har noget han kan holde sig vågen på. Hvis de giver ham stoffer, gør det kun alting bedre. Ellers får han nogle koffeinpiller af Micki eller noget urtethe af en af hennadamerne.

Kåres kæreste Mia tager hjem til København. Lydmand Lars er taget videre til Herning i går, og vil møde bandet på spillestedet senere i dag. Det er tid til at kravle ud i bussen og fortsætte touren, evt. akkompagneret af Kanal Esbjergs dokumentation af nogle af gårdsdagens udskjelser.

New Age kvinder

En flok evigt friske og interesserede damer i fyrrerne, med henna i håret og healing på hjernen. Smykkerne er tunge og mønstrene på tøjet er hjemmelavet batik eller autentisk etniske, indkøbt i Marokko sidste år. Damerne diskuterer højlydt de sidste trends indenfor New Age, om det så er "Vis-mig-dit-papirklip-og-jeg-skal-fortælle-dig-hvad-dit-problem-er" eller "Spis-efter-dit-postnummer". Der er selvfølgelig også et par herrer i selskabet, med fuldskæg, sandaler og rullekrave, men de tæller ikke rigtigt.

Citater:

"Undskyld, ved du om den her juice er økologisk?"

"Har I ikke urtethe?"

"Du har en virkelig spændende aura. Må jeg ikke læse dig i hånden?"

"Hvad stjernetegn er du?"

Løse scener til Del I:

Søren fra Bad Haircut

Bandet render ind i Søren Baldus fra det succesrige nystartede pladeselskab "Bad Haircut Productions". Han er en over-entusiastisk, kronraget fyr i baggy pants og flyversolbriller, der indleder alle sætninger med "Hey!". Han får øje på drengene i byen og kommer hen og giver knus hele raden rundt. "Heeeey! For satan, hvor var det et fedt show i aftes, mand. Jeg var totalt oppe at flyve!" [Uanset om der VAR et show i aftes eller ej]. Søren roser og hyper-associerer et par minutter før han siger "Hey! Vi må sgu da lave noget sammen en dag! Jeg er på vej til filmoptagelser med Jang (Nicholas Winding Refn) i morgen, er der nogen af jer der kunne tænke jer at lave film engang? Altså hvis I nogensinde står og skal skifte pladeselskab, så siger I bare til, ikke? Hey! I må hilse Laust, for faén det er alt for længe siden vi har spillet squash. Hey! Spiller du squash? Nå drenge, jeg er sgu nødt til at løbe. Hey! Ved du hvad vi gør? Vi lejer sgu da en fire-masters og så skyder vi jeres næste video i Carribien, hvad siger I? Så kan vi også få lidt mere tid sammen. Vi ses, drenge! I er for seje!". Søren slutter af med at dele visitkort ud og give Sune sine flyversolbriller. Søren er naturligvis fuld af varm luft, og alt hvad han siger tæller mindre end valgløfter.

En lille fan

På MacDonalds eller lignende, hvor tourbussen er drejet ind for at tanke op, er der en charmerende ung kvinde der beder om Theis' autograf. Kvinden er sød og flirtende, og vil gerne have skrevet "Til Amalie". Efter lidt løs snak, vil det gå op for Theis, at Amalie er kvindens datter. På 4 år. "Ja, jeg må indrømme jeg kender ikke rigtigt til jeres musik, men min datter er altså helt pjattet med det. Hun er inde i legelandet, jeg henter hende lige!".

En ægte fan

Sune kommer slæbende med en ung mand ved navn Simon efter et show, der bare er fuldstændig vild med Underbelly. Han kan næsten ikke få armene ned. "Det er for sindsygt det her, mand! Jeg kan bare ikke fatte at jeg sidder her og drikker gin med mine idoler. Det er bare totalt langt ude for sygt, mand!" Udover at kende alles navne og skomnummer, kan han citere flittigt fra interviews og sangtekster. Da han blotter sin Underbelly tatoo bliver det næsten for meget. Fra at være en opmærksomhed man kan sole sig i, bliver den unge fan til en pestillens. Enten bliver drengene så trætte af ham, at de smider ham ud, eller også misbruger de hans næsegruse beundring – Der er meget lidt han ikke vil gøre, for at få lov at hænge ud med bandet. Tager de ham med i byen og ydmyger ham offentligt?

Jingle Bells

En ivrig journalist fra en lokalradio, vil gerne have bandet til at indsyngne en jingle til programmet. Noget i stil med "du lytter til Esbjerg lokalradio, din station for rock og pop af den bedste slags" eller sådan noget. Hvis de nægter at synge, kan de bare sige sætningen.

Dummebøde?

En hærdebred rocker kommer pludselig til syne, og råber bandet an. Han vil vide, om det er deres tourbus der holder ude på gaden? Han er nemlig kommet til at ridse den med sin Harley, og han vil naturligvis gerne betale for det. Efter en kort samtale, vil den flinke rocker pludselig udbryde : "Er det jer der er Kashmir?". Han har dog bestemt hørt om Underbelly, og vil gerne have en autograf – Til konen, selvfølgelig.

Euroman journalisten

Bandet overhører en fyr fortælle en pige, at han er journalist på Euroman. De vil nok gøre sig til, for at få ham til at skrive noget om dem. I virkeligheden er det lidt af en tilsnigelse, at han skriver for bladet – Han har fået antaget et par kronikker for flere år siden. Men når man skal score, gælder vel alle kneb. For ikke at tabe ansigt, vil freelance journalisten gå ret langt med sin løgn, før han bryder sammen.

En gammel ven

Bandet render tilfældigt ind i Jonas Bang, som en af dem spillede i band med i gymnasietiden. Jonas er bitter. Han synes hans gamle ven (du vælger selv hvem) er blevet en selvfed skiderik, og at deres musik stinker. Selvom Jonas meget vel kan have ret, kommer hans angreb til at lugte langt væk af sure rønnebær, hvilket nogle fans ikke kan undgå at bemærke. Jonas bliver buh'et ud af Underbellys støtter.

Del II: Stuck In The Middle With You

*Jeg er for kendt til det her sted
Jeg vil have andre kendte med
Så tag mig dog væk fra det her sted
Til et sted hvor jeg får fred*

Lex & Klatten, "For Kendt"

I denne del af scenariet strandede bandet i lillebyen Tøvling, og bliver nødt til at lægge deres stil om for at få lov at tage videre. Tempoet bør nu være betydeligt langsommere, og initiativet meget i spillernes hænder.

I **Tøvling møder** spillpersonerne endelig en værdig modstander, der virkelig bliver provokeret over deres adfærd. Desværre er han betjent og er i en unik position til at gøre livet ufatteligt surt for stjernerne. Det gør han så. Resten af bipersonerne i anden del er stadig bløjt hjælpsomme og forstående, men de har intet forkendskab til bandet. Flere kan overtales til at hjælpe mod landbetjenten, selvom ingen dog er villige til at gøre noget ulovligt.

Crash! Boom! Bang! (2.00)

Tourbussens bløde sæder føles som at være tilbage i livmoderen, og den monotone rumlen fra vejen luller hurtigt folk i søvn. Spilpersonerne vågner, ved at bussen rumlende hopper hen over en ujævn mark, med døds kurs mod nogle ladebygninger længere fremme. En enkelt ko bliver klippet i forbifarten, guitarer kurer hen over gulvet, mobiltelefoner flyver gennem bussen, folk skriger.

Hvis ikke nogen får hevet Preben til side og jokket på bremsen, fortsætter bussen ind gennem et skur før den endelig stopper med et drøn, midt i ingenting. Når støvet har lagt sig vil det vise sig, at Preben er stendød og bussen er belejret af geder.

Bussen holder stille på en mudret brakmark. Enkelte lave bygninger er synlige bag nogle træer. Det er en solrig dag, fuglene synger og gederne bræger. Ingen har nogen anelse om hvor de er. Snart vil der dog dukke nogle hjælpsomme børn op, og spørge hvad de laver.

Snart går situationens alvor op for tour manageren Micki. "Er han død?! Jam, det kan han da ikke? Hvad skal vi så gøre?? Og hvad nu med bussen? Og koncerten? Nej, nej, nej. Puuha, jeg får det dårligt nu. Pyyyyha. Arj, prøv lige og mærk min puls! Jeg tror sgu der er noget helt galt med mig! Tror du jeg har feber? Puuh, jeg tror jeg skal kaste op!"

Prebens død tager hårdt på Micki. Det forkromede overblik er fuldstændig væk og erstattet med panik og dødsangst. Når ikke han er bevidst, går Micki ængsteligt rundt og siger "Nej, nej, nej. Det sker bare ikke det her. Nej, nej." Han er med andre ord ikke noget bevendt i forhold til situationen. Heller ikke siden hen, hvor han enten får angst-neuroser og må køres på sygehuset, eller bliver presset så meget at han laver en stor scene og siger op. Tue og Preben har heller ikke meget initiativ, men render da gerne efter hjælp.

Gederne på marken er jo som sådan ikke farlige. Men de har en tendens til at ville spise folks tøj, hvis de står stille for længe. Mudderet og kokasserne er heller ikke venlige ved rockstjernernes dyre tøj. Men til gengæld gror der svampe på nogle af kokasserne på marken ved siden af. Og ja, det er den slags svampe.

Hjælpsomme lokale vil strømme til, og tilbyde at ringe efter ambulance, lægge brædder ud så musikerne kan komme tørskoede ud, eller få fat i en traktor så man kan få hevet bussen op ad mudderet. Men inden de når så langt, dukker landbetjenten op.

Here Comes The Man (2.01)

En nyvasket Opel med ordene "politi" skrevet på siden triller ud på marken. En rank og nydelig politimand med firskårent ansigt træder ud og retter på sin uniformskasket og tager sin notesblok frem. Det er Brian Møller, den tørreste mand i Tøvling, og den første reelle modstand spilpersonerne vil opleve.

Mens ingen kigger, får den ellers så stenede roadie Lennart et mindre panikanfald, og gemmer sin pose med pot i en af bandmedlemmernes tasker.

Brian Møller vil forholde sig rolig og forsøge at få en forklaring på hvad der er sket. "Nu må vi se at få redegjort for handlingsforløbet". Han får hurtigt ringet efter en ambulance og undersøgt "gerningsstedet", som han insisterer på at kalde det. "Når vi har et dødsfald af denne art, er vi jo nødt til at undersøge de nærmere omstændigheder."

Det hjælper naturligvis ikke på landbetjentens velvilje, at der findes stoffer ombord på bussen, at flere af dem han skal interviewe enten er påvirkede af alkohol eller homoseksualitet og at de ligner rockmusikere. Ethvert forsøg på at komme videre på ruten, bliver på det pureste afvist.

"Det kan der ikke blive tale om, før vi har fået klarlagt omstændighederne omkring dette dødsfald. Jeg vil snarest rekvirere en retsmedicinsk undersøgelse af afdøde, men indtil en sådan foreligger, må jeg på det kraftigste anmode om, at de herrer bliver i området, sådan som det står foreskrevet i politivedtægten. Jeg kan sørge for indlogering til jer, men I kommer ikke til at rejse nogen steder i dag, i hvert fald. Beklager."

Bandet kan med andre ord ikke komme videre, før Prebens lig er blevet undersøgt af en retsmediciner. Der kan godt gå et par dage før resultatet foreligger. "Jo flere gange du spørger, jo længere tid går der", siger Brian Møller. Det er fint hvis du kan lade land-

betjenten opdage flere kriminelle forhold, f.eks. stoffer eller nedslidte bremses i bussen, som han dog vil allernådigst vil undlade at påtale, i respekt for situationen – På denne måde føler spillpersonerne sig heldige, over at ordensmagten kun insisterer på at de skal blive i byen.

Brian Møller, landbetjent.

Brian Møller er glad for sit job. Det er jævne og gode folk han har med at gøre til daglig, ikke narkomaner og autonome. Han har egen firmabil og hjemmekontor. Han har en flot uniform. Han har et fint lille parcelhus og en fin lille japansk have han kan gå og nusse i. I det hele taget er Brian Møller en glad og tilfreds mand. Lige indtil en flok rebelske rockmusikere crasher deres tour-bus i hans lille smørhul af en landsby.

Brian Møller er den ultimative party-poopers. Humorforladt, og fuldstændig uden selvironi. Spil ham som en yngre udgave af Helge Adam Møller. Ret skal være ret, noget for noget. Spillpersonerne er repræsentant for lige præcis det smartass liv, som Brian flyttede til Tøvling for at slippe for. Han kan ikke forstå, hvorfor voksne mænd skal gå med bøllehat, eller hvorfor det skulle være smart at købe sine bukser fire numre for store.

På positivsiden er Brian Møller en pligtopfyldende og beskeden mand, der godt kender forskellen på rigtigt og forkert. Han tror bare ikke på, at alle andre også gør det, og derfor holder han fast på reglerne. Hvis man først bryder de spilleregler demokratiet har sat op for os, så er man ude på en glidebane.

Citater:

”Undskyld, hvad er dit navn?”

”Du er godt klar over, at du er i gang med at overtræde politivedtægten?”

”Det er fornærmelse af embedsmand i funktion, det der. Jeg ved ikke om du er bekendt med strafferammerne for den slags?”

”Sig mig, har du taget stoffer?”

”Jeg troede vi havde en klar aftale om, at I blev her i byen? Vil det sige, jeg at jeg ikke kan stole på dig, er det sådan jeg skal opfatte det?”

Enjoy The Silence (2.02)

Eftersom kroen er fyldt op, bliver bandet indlogeret hos Kenny og Lis, parret hvis mark bussen alligevel står parkeret på. De lejer værelser ud, og selvom de har et par gæster i forvejen, er der fire ledige værelser – To af dem er deres børns værelser, som de reder op til bandet. Her kan de hvile ud under modelfly og plakater med heste og hunde.

Rockstjernerne bliver bedt om at stille skoene i entréen, men bliver tilbudt et par quiltede hjemmesutter til indendørs brug. ”Der kan godt blive lidt fodkoldt en gang imellem”. De kan tage bad, få sig en kop kaffe, få vasket deres tøj og i de hele taget skal de bare føle sig hjemme.

Imens bliver Prebens lig kørt væk, og tourbussen afspærret med et stykke tape. Brian Møller er skam en grundig betjent.

Om aftenen laver Lis græske frikadeller med fetasalat, og der er altid masser af hyl-deblomstsaft i huset. Derudover sker der ikke det store. Med mindre man synes "Jeopardy" i TV er stort.

Hvad skal man lave i Tøvling? Tja, "kede sig" ville være et godt bud. Ellers kan man jo altid æde svampe og tåge omkring og vælte køer, eller rage endnu mere uklar med landbetjenten. Man kan også planlægge flugtaktioner eller bare forsøge at få hevet bussen fri af mudderet. Sandsynligvis vil den tvungne landsbyferie blive brugt på interne spændinger og skænderier.

Calling You (2.03)

Hvis bandet ringer til Laust, er han selvfølgelig både overrasket og ærgerlig over miseren, men han kan godt se, at de er nødt til at afløse gig'et i Herning. "Kan I ikke finde på en spektakulær historie til hvorfor I måtte aflyse?". Laust kan agere moralsk støtte over

Kenny og Lis, gæstgivere

Kenny og Lis er de sødeste og rareste mennesker man kan finde. At de har dårlig smag er det eneste grimme man kan sige om dem. Udover nips fra porcelænsunde til hjemme-quiltede vægtæpper har parret samlet sig adskillige vognlæs hæslige møbler som de selv restaurerer og maler små blomstermotiver på. Parret er desuden inkarnerede country-fans, og de går til line-dance og hører Dolly Parton og Garth Brooks for fulde gardiner, når de rigtigt skal hygge sig. Kenny samler på instrumenter og kan spille en smule violin og tværføjte.

Udover at være gæstfrie er Kenny og Lis også sludrevorne - Men naturligvis kun om banaliteter. Man vil jo nødig komme til at berøre anstødelige emner. Ethvert forsøg på at introducere den slags vil blive set som humoristiske indslag, som man hurtigt skøjter hen over.

Parret har to børn, Stefan på 12 og Anne-Lise på 16, plus et par rollinger som deres fortravlede naboer ofte lader passe. Stefan er en ret stille knægt. Anne-Lise er slet ikke hjemme, da hun er på sommerferie i Thy.

Gederne som tourbussen blev belejret af efter ulykken er de "klappedyr" som der reklameres med i Kenny og Lis' brochure for deres lille hotel. Børnene er vilde med dem.

Citater:

"Nu skal I bare føle jer hjemme!"

"Jeg synes altså jeg kender dig et eller andet sted fra, Theis"

"Kan jeg have set dig i fjernsynet? Du synger, ikke sandt?"

"Jeg er altså sikker på jeg kender dig et eller andet sted fra"

telefonen, men han har også en masse møder og ting han skal tage sig af. De må jo bare bide tænderne sammen.

Brok over landbetjentens dispositioner vil Laust ikke rigtigt kunne gøre noget ved. Han synes også det er totalt tåbeligt, at bandet skal blive i byen. Men som han siger; "Jeg har sat to advokater på sagen. Vi gør hvad vi kan." Udover at sørge for aflysning af koncerter, kan Laust i virkeligheden ikke hjælpe det mindste.

Det nytter heller ikke at ringe til nogen andre.

Escapology (2.04)

Der er noget Twilight Zone over Tøvling. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre at slippe ud. Forsinkelserne omkring ulykken ødelægger muligheden for at komme til Herning og spille om aftenen. Herefter har bandet landbetjentens ordrer at tage hensyn til. De kan naturligvis skide ham et stykke og bestille et par store taxaer til at køre dem og gearet til det næste spillested. Men chaufførerne møder Brian Møller på vejen og bliver sat ind i sagerne. Så ingen taxaer til stjernerne.

Hvis man stjæler en bil eller en cykel, punkterer man eller løber tør for benzin. Det samme gælder, hvis man får overtalt en lokal til at køre en ud i friheden. Eller også møder man (igen) landbetjenten, der minder en om, at man er i færd med at overtræde en helt klar aftale.

Birthe og Knud

Skulle en eller flere af spilpersonerne rage uklar med Kenny & Lis (eller andre i bandet), er der endnu en overnatningsmulighed hos Birthe og Knud. Birthe er en pæn ældre dame, altid iklædt et trefarvet fritidssæt, Knud er hendes voksne søn der stadig bor hjemme.

Knud står i skarp kontrast til de tjekkede fyre i Underbelly, og måske de kan lære ham et par tricks. Eller omvendt. Knud er hamrende god til at kastrere grise, men derudover har han ikke mange talenter. Det er dog ham, der i sin traktor får hevet bussen op ad mudderet når bandet skal videre.

Knud citater:

"Du må godt låne mit barbergrej, hvis det er"

"Ikke så højt, min mor sover"

Birthe citater:

"Næh, sikke fin i tøjet! Skal I til fest?"

"Nu laver I ikke ulykker, vel?"

Stikker man af til fods, farer man vild i krat og skov. Sulten og trætheden vil melde sig. Man ender samme sted hvor man startede.

Hvis bandet virkelig skider på det hele, eller finder på en spektakulær flugtplan, så lad dem nå frem som helte til Aalborg, eller hvor de nu skal spille – Kun for at blive anholdt af lokalt politi på spillestedet, og sendt tilbage til Tøvlings.

Hvis Micki eller roadierne forsøger at smutte, så lykkes det på mærkværdig vis for dem.

Another Day In Paradise (2.05)

Pladsen nede ved kirken, knap 500 meter fra Kenny og Lis' hus, danner baggrunden for den årlige byfest. Det her er downtown Tøvlings. Der er ikke engang en købmand, men nogle børn har sat en bod op hvor de sælger saft til en krone. Derudover viser en lokal landmand sine præmiekøer frem, et par kvinder udstiller krukker og nogle lokale musikere, heriblandt Kenny, har stillet en lille scene op hvor de går til den med country og dansevenlig musik senere på aftenen.

Vagn fra Varde er kommet med sin tombola, sine grimme præmier og sin guldjakke. Han står og lukker lort ud i et uddramatisk toneleje ("Lykken er som en blomme, den skal nok komme"), og lover gevinst hver gang.

Og så er der også en klovn der laver ballondyr. Ret sjovt at se på, hvis man er på svampe. Meget lidt sjovt, hvis man ikke er.

Tøvling er en soveby. Men derfor er folk nu alligevel åbne og gæstfrie overfor fremmede. Alle bandet møder udtrykker deres dybeste sympatier for deres ulykke. De beklager tabet af Preben, og den uheldige situation de er kommet i med ikke at måtte forlade byen. Flere vil indrømme, at betjent Møller måske er lidt for glad for regler og systemer. "Men I er da heldige det er nu i kommer, nu hvor der er byfest!"

Ellers er Tøvlingerne nu mest bekymret for bandets fans, der jo har købt og betalt for en oplevelse, som de nu går glip af. Det er synd for dem, syntes de. Men det er jo også synd for bandet, det er det da.

Kære Lille Mormor (2.06)

Lørdag morgen, hvor bandets tålmodighed og selvtillid sikkert er slidt ned til det rene ingenting, dukker Brian Møller op med en god nyhed; Preben er blevet obduceret af en retsmedicinsk ekspert, og der er ingen tegn på forbrydelse, men derimod en kraftig blodprop. Med det hjerte kunne den koleriske buschauffør have været død når som helst. Brian Møller vil derfor ikke rejse sag mod nogle af bandmedlemmerne i den forbindelse. Og han er villig til at lade evt. andre lovovertrædelser gå i glemmebogen – Hvis bandet vel og mærke vil gøre ham en tjeneste. Det er Brians mors fødselsdag i dag. Hvis de vil spille et enkelt nummer for hende, vil alle anklager blive henlagt. Sangen Brian Møller gerne vil have spillet, er Richard Ragnvalds "Kære Lille Mormor" (handout).

Simon Dragsbæk, præst

Det er den lokale præst der har taget initiativet til at holde byfest i Tøvlings. I år har han arrangeret bogbyttedag ved kirken, hvor man kan udveksle brugte bøger og få sig en sludder ved et af de små borde der er stillet op, med gratis kaffe og hjemmebagt kage.

Simon er ikklædt streetwear med påskriften "Hip Hopper of God". Derudover ser han ret kedelig ud, men det skal man ikke lade sig narre af. Præsten i Tøvlings er af en noget anderledes slags end dem man normalt forventer at finde i det mørke Jylland. Han er åben og åndsfrisk, har humor og stor indsigt.

Simon elsker rock'n'roll. Men han tager pis på bandet (og sig selv) med sin Jørgen Thorgaard efterligning: "Rockmusikere?! Wa er nu det for nåuw djææævelskab. Det ska wi et ha nåuw a!"

Citater:

"Nå, du interesserer dig vel for litteratur også, nu hvor du er kunstner?"

"Er det bare mig, eller er medierne ikke blevet meget overfladiske? Jeg synes det hele er forbrugerprogrammer og livsstilsmagasiner"

"Kristendommen er lidt ligesom demokratiet; Det er ikke perfekt, men det er det bedste vi har kunnet finde på indtil nu."

Inger, landbetjentens datter

Inger er en kikset teenagepige med bøjle på tænderne og små skulende øjne bag tykke glas. Hun er ikke meget grimmere end de fleste, men desværre er hun også langsom i pæren og har en surmulende indstilling til livet. Desværre for spilpersonerne, er Inger Brian Møllers datter og lille øjsten, som der for alt i verden ikke må ske noget. Og siger hun grimme ting om dem til farmand, bliver det endnu sværere at slippe ud af Tøvlings jerngreb.

Inger kan ikke lide ret meget. Hun hader at blive talt til som et barn. Hun hader at blive opfattet som kønsobjekt. Og hun er paranoid og mistroisk overfor enhver venlighed. Hun ved nemlig godt, at hun ikke er særligt charmerende. Det eneste man kan bestikke Inger med er cigaretter og alkohol - To ting hun under ingen omstændigheder må for sin far. Med andre ord er Inger IKKE nødvendigvis vejen til Brian Møllers hjerte. Men det må spillerne da gerne tro.

Citater:

"Hvorfor har du hue på? Det er sommer!"

"Du skal ikke prøve på at imponere mig, det får du ikke noget ud af!"

"Sig mig, hvad er du ude på?"

"Nu gør I det her, og så får I lov at køre. Og så snakker vi ikke mere om det"

Hvis ikke tourbussen er blevet hevet op ad mudderet, vil Brian Møller sørge for det sker med hjælp af Knuds traktor. Hvis ikke bandet selv har fundet en ny chauffør (Kenny, Knud eller Simon Dragsbæk) vil Tue melde sig; Han fik stort kørekort i Civilforsvaret.

Brian Møllers gamle mor bor på Grindslev Plejehjem. De har anrettet kaffe og tørkage i dagligstuen, og stillet en interimistisk scene op med en mikrofon på stativ. Plejehjemets personale og beboere er overraskede og spændte på den unge Brian Møllers

overraskelse. Gamle fru Møller er der ikke meget spræl i. Hun bliver 90, og det er mindst ti år mere end hun havde planlagt at hendes liv skulle vare. Hun bliver trillet ind i en rullestol af en sygeplejerske, og fortrækker ikke en mine under hele koncerten – Uanset hvad der sker.

Brian Møller vil inden de skal spille på det kraftigste anmode om, at bandet ikke skejer ud. "Det er pæne, anstændige mennesker det her. Jeg vil ikke have nogen vrængende guitarer og skrigreri. Nu spiller I ordentligt, er vi enige om det?"

Hvis du er en sadistisk spilleleder, kan du insistere på at jage spillerne ud på gulvet og agere koncerten - Den eneste de får lov til at gennemspille i scenariet. Om de holder masken og spiller straight, eller de knalder ud og smadrer guitarer og stage diver er ikke så vigtigt for scenen.

I den pæne udgave får "Kære Lille Mormor" flere af de gamle til at synge med. Brian Møller kniber en lille tåre. Og der er stort bifald til sidst. "Og vi siger tak til Underbelly!" siger Brian Møller (med tydelig dansk udtale som i "under") og så er ydmygelserne i Tøvling forbi.

Hvis bandet ikke kan lade være med at lade deres frustration skinne igennem, bliver "Kære Lille Mormor" maltrakteret af hvinende guitarsoloer og deslige. Og efter den sidste hylende tone fra forstærkeren, er der meget, meget stille i Grindslev Plejehjems dagligstue. Men så begynder den gamle fru Møller at klappe. Efter få sekunder brydes den pinlige tavshed og alle stemmer taktfast i og råber på ekstranummer.

Light My Fire (2.07)

Netop som den sidste klapsalve dør ud, lyder pludselig et forskrækket skrig og en buldren fra gangen ved siden af scenen. Her har Ketty, der er 84 og ganske senil, villet hjælpe med at tænde lysene i fødselsdagslagkagen. Desværre har hun også Parkinsons syge. På forunderlig vis er det derfor lykkedes Ketty at sætte ild til både kage, gardiner og sig selv. Sort røg vælter frem fra det lille tekøkken og flammerne slikker op ad væggene. Ketty står med sin rollator midt i det hele og ser lidt betuttet ud. Der er ild i hendes lilla housecoat.

Om Underbelly skal være dagens helte er op til dem. Lad dem endelig redde Ketty i spektakulære manøvrer, mens plejehjemspersonalet ser måbende til. Og da Ketty er i sikkerhed fra flammerne, kigger hun op på sin redningsmand med store våde øjne og siger: "Er du ikke ham fra Underbelly?". Og så er der jubel og klapsalver endnu engang.

Det kan selvfølgelig også være bandet siger "Tak for nu!", styrter ud i tourbussen og kører til Århus. I så fald vil de nok passere et par brandbiler på vejen.

Løse scener til Del II:

Vores CD?

Kenny og Lis' søn Stefan har Underbellys CD "Thrust" stående i sin reol- Han har nu aldrig hørt den. Han fik den i kalendergave sidste år. Det siger ham ikke rigtigt noget. "Det var sådan noget jeg hørte, da jeg var yngre", siger han. Stefan er 12 år.

Mit videobånd?

Kenny bliver ved med at synes, at han kender Theis et eller andet sted fra. Efter at have nævnt det flere gange, kommer han pludselig i tanker om hvorfra: "Nu ved jeg det! Min søsters pige, hun har gået på ungdomsskole i Bjerringbro, og vi fik et videobånd fra en musical som hun var med i der. Det er DER jeg kender dig fra!" Det vil være ekstremt pinligt for den ellers så tjekkede Theis, at gense ungdomsskolemusicalen Cats med ham i hovedrollen, ikklædt gult trikot med striber, sortmalet næse og knurhår. At stemmen ikke helt kan holde til de høje toner, gør det ikke bedre. Men jeg er sikker på de andre i bandet vil nyde det!

En Sadogoat fan

Ved byfesten tåger en langhåret teenager rundt med en af de der sorte heavy-shirts, hvor det er umuligt at tyde hvad der står. Fokuserer man ordentligt på den, vil det afsløre sig at der står "Sadogoat". Gruppen har ikke mange fans, men her en inkarneret af slagsen. Han er totalt imponeret hvis han får at vide spilpersonerne har mødt dem! Men han har aldrig hørt om Underbelly.

Huslige Pligter

Det er ikke fordi Lis er sådan en der vil hundse med sine gæster. Men hvis hun skal i Brugsen, kan hun da godt finde på at bede dem tømme opvaskemaskinen eller lige tage sig af ungerne mens hun er væk. Eller hvis hun ser rockstjerneerne sidde og hænge i huset, kan hun foreslå dem at gå en tur med hunden, eller hjælpe Kenny ude i værkstedet. I al venlighed, selvfølgelig. Hvis de ikke vil, så bevares.

Del III: The Final Countdown

*Well, your CD collection looks shiny and costly.
How much did you pay for your bad Moto Guzi?
And how much did you spend on your black leather jacket?
Is it you or your parents in this income tax bracket?*

Cake, "Rock'n'roll Lifestyle"

I **sidste del** føler spillpersonerne sig atter som stjerner, og verden er et varmt og rart sted at være. Men det er kun indtil Laust konfronterer bandet med de hårde realiteter. Herefter er omverden reduceret til ren kulisser og bandet så anonyme og alene som alle os andre. Her skal de have fred til at tænke sig om og konspirere, indtil de går på scenen i Skanderborg, muligvis for sidste gang som samlet gruppe.

The Boys Are Back In Town (3.01)

Laust Bjerre er ovre og besøge Puk studierne i Randers og vil møde bandet på café Kindrødt i Århus midtby inden de skal spille. Efter tre dage i Tøvlings, er det lige præcis at hænge på café i Århus som bandet trænger mest til. Ved indfaldsvejen til Århus ses store plakater for Skanderborg Festivalen. Underbelly er det sjette navn på listen over bands, over Carpark North og Erann DD. Århus er et mylder af trendy og smukke mennesker denne tidlige eftermiddag og solen bager ned over midtbyen. Solbrændte og smilende piger vinker til bussen og sender kys efter drengene. Peter A.G. kommer kørende forbi på sin cykel og laver noget der minder om en hilsen.

Inde i byen sidder folk på fortovscaféer og stirrer benovet efter bandet. Rocksangerinden Dicte, der er ude og kigge på butikker med sin lille datter i klapvogn, stopper op og hilser på. "Hej drenge! Ses vi ude på festivalen i aften?". Man kan flirte med hende og fortælle den kvidefulde historie om hvorfor man måtte aflyse – Eller finde på en løgn der lyder bedre. Imens kommer et par fyre hen og vil have autografer af bandet. De ænses ikke Dicte.

Café Kindrødt er halvtom men hyggelig. Bandet bliver bænket i den lille gårdhave og betjent af en smuk ung servitrice. De føler sig oplivede og velkomne.

Oplevelsen ødelægges dog noget af den opsang der venter dem. Laust ankommer sammen med en advokat og fortæller dem med store bogstaver, at han er meget, meget skuffet. Han har set Mickis budget og hørt historierne. Alt hvad bandet har været skyld i af ulykker og sagsanlæg samt omkostninger i forbindelse med aflysningen af de to koncerter, kommer til at blive trukket fra deres løn. En løn, som de allerede har fået i forskud. Desuden er Laust blevet i tvivl, om han overhovedet vil udgive den næste plade. Han er med andre ord ikke længere særlig flink eller særlig glad.

LU
FT
GU
IT
AR

”Giv mig én god grund til, hvorfor jeg skulle blive ved med at kaste penge efter jer? John Floyd har hørt mikset til jeres plade, og han er ikke begejstret”

Bandet har muligvis misforstået Lausts briefing. I hvert fald husker han ikke noget om, at han opfordrede til hærværk, vold og stofmisbrug. Men da det åbenbart er den kurs de har valgt, så må vi jo køre videre ad den vej. Eventuelle planer for markedsføring fra Monos side er i hvert fald nu ganske udelukkede. Og Gaffa forsiden – Det er slet ikke sikkert den bliver til noget. Jokeren er nemlig på vej med en ny plade.

Laust har et ultimatum til bandets medlemmer; Enten så finder de på et spektakulært mediestunt i Kurt Cobain klassen, eller også er de færdige hos Mono. Og de bliver sagt søgt for kontraktbrud. Koncerten i Skanderborg i aften kommer til at ske uanset hvad, men derefter er fremtiden mildest talt usikker for de fem rockstjerner, medmindre de som sagt finder på noget.

Laust vil ikke selv komme med forslag, men blot nævne eksempler. ”Def Leppard, de havde en enarmet trommeslager. Tror I ikke de solgte en del plader alene af den grund? Eller hvad med Queens pladeslag efter Freddie Mercurys død? Jeg siger ikke noget om I skal slå nogen ihjel. Men noget skal der ske, i hvert fald. Jeg er åben for forslag”. Laust mener ikke, at der er nogen i bandet der er uerstattelige. Han kan skaffe en afløser med timers varsel, hvis det er det der skal til. Og han kan også sagtens skaffe andre remedier som bandet måtte mangle.

”**Nu går jeg op** og betaler for jeres dyre drinks, og så må I finde på noget i mellemtiden. Er der én af jer der skal gå ned med et brag, eller skal det være en kollektiv ting? I bestemmer”

Under hele seancen vil advokaten forholde sig tavs. Men han er vist egentlig også bare med for at forøge skræmme-effekten.

The Show Must Go On (3.02)

Hvad gør man så? Det er en sandsynlighed, at et særligt irriterende medlem af spilgruppen bliver udpeget som syndebug. Eller der er vild diskussion, fordi der går intrige i den. Nogle kunne måske også få fikse idéer om at få skovlen under Laust i stedet.

Bandet har eftermiddagen til at konspirere i. Men om aftenen SKAL de stå på scenen i Skanderborg. Med eller uden et eller flere bandmedlemmer.

Det er svært at forudse, hvad spilpersonerne kommer op med af idéer, så du må bare reagere. Uanset om de finder på løgnehistorier, spektakulære ulykker eller selvmord, eller bare bluffer Laust og udskyder deres skæbne til en senere lejlighed. Laver de et mediestunt, må du gerne lade presseshowet køre, men ellers forestiller jeg mig egentlig bare, at du lader spillerne snakke, og først træder ind når du er sikker på de er helt færdige med at konspirere. Efter evt. en hurtig scene med omverdens reaktion på et mediestunt, springer du bare videre til Skanderborg Festivalen.

Hello, Goodbye (3.03)

Uanset om bandet vælger at ofre en af deres egne, eller hvor opfindsomme de er i forsøget på at undgå det, ender scenariet på scenen. I modsætning til hvad de selv tror, er ingen af medlemmerne uundværlige. Uanset hvem der skulle mangle har Laust sørget for en erstatning – I roadien Tue, der tilfældigvis spiller lige netop dét instrument.

Der er festivalstemning og fadøl, høj sol og sort af mennesker i det store skovområde hvor Skanderborg festivalen afholdes. Der er nervøsiteten backstage. Konferencieren annoncerer bandet. Underbelly går på scenen.

Den første sprøde guitarakkord akkompagneres af lyden af 18.000 skrigende publikummer...

LU
FT
GU
IT
AR

"Luftguitar" er tilegnet alle med solbriller i håret og nøglesnor ud af lommen.

Tak til Olav Kjær, Rune Christensen, Sarah Cederstrand, Marie Schmidt, Henrik "Høne" Irgens, Thomas Löfgreen, Mads Christoffersen, Jakob Kjøller og Lars Vilhelmsen.

Palle Schmidt, januar 2004.

Intro (0.01)

Det Ganske Lille Band (0.02)

This Is How We Play It (0.03)

Del I: Glory Days

Sliding Through Life On Charm
(1.00)

Introducing The Band (1.01)

Radio Ga Ga (1.02)

Alle mine bagmænd (1.03)

Hævi metal og hass (1.04)

On The Road Again (1.05)

Up Where We Belong (1.06)

A Hard Days Night (1.07)

Brand New Day (1.08)

Baby It's You (1.09)

Get This Party Started (1.10)

Good Morning Beautiful (1.11)

Del II: Stuck In The Middle With You

Crash! Boom! Bang! (2.00)

Here Comes The Man (2.01)

Enjoy The Silence (2.02)

Calling You (2.03)

Escapology (2.04)

Another Day In Paradise (2.05)

Kære Lille Mormor (2.06)

Light My Fire (2.07)

Del III: The Final Countdown

The Boys Are Back In Town (3.01)

The Show Must Go On (3.02)

Hello, Goodbye (3.03)

